

Ds Hanneke Siebert

Lukas 21: 5 – 19

Gemeente van de Levende,

Zoveel lichtjes die branden. Zoveel tekenen van verbondenheid en liefde, van hoop, van gemis en verdriet. Zo zoeken we hier vanmorgen naar geborgenheid, naar troost, naar nieuwe toekomst ook. Dát misschien vooral wel, speuren naar hoop op andere toekomst.

Aan de vooravond van Advent, voorafgaand aan de periode van nieuwe hoop en verwachting, juist vandaag dus noemen we de namen van onze gestorven geliefden. Juist vandaag ook, bij de overgang naar uitzien naar Gods Licht, lezen we al eeuwenlang in de Kerk teksten over voleinding, over 'de laatste dingen'.

Laten we één ding helder stellen: het gaat in Bijbelteksten nooit over 'later' of 'ooit', de bijbel vertelt niet van een apocalyptisch einde van de geschiedenis. Laat je niet misleiden: de grote en verschrikkelijke tekenen aan de hemel waarover deze teksten spreken, zijn niet aanwijsbaar met een jaartal, liggen noch in verre toekomst. We hebben het vanmorgen niet van doen met een scenario van het wereldeinde, maar met een oproep om de verwachting gaande te houden. Het gaat in de Bijbel altijd over 'vandaag', over 'hier, 'over u en mij en over jou'.

Wanneer we horen dat Jezus spreekt van mensen die tegen elkaar ten strijde trekken, dan gaat dat over onze wereld. Wanneer we horen over van honger en ziekte en vervolging, dan gaat het over dagelijkse, harde realiteit van jouw en mijn leven.

Het einde van de wereld begint dáár waar de humaniteit, de menselijkheid met voeten getreden wordt. Waar een enkel mensenleven niet telt.

Het gaat over diepe scheidingen, door gezinsbanden heen.

De tekenen waar Jezus van spreekt, verwijzen naar het kleineren en uitsluiten van mensen om huidskleur of zelfs enkel om je naam.

Die teksten verwijzen naar kinderen die we, opnieuw!, op grond van keuzes van hun ouders, veroordelen en naar de verdommenis laten gaan. (De geschiedenis herhaalt zich.)

Verwijzen naar situaties waar geld en chantage wordt aangewend om jouw wil door te drukken.

Het einde der tijden begint daar, waar mededogen het zwijgen wordt opgelegd.

Waar jij en ik de méns niet in de ogen kijken. Waar we niet meer weten wie onze naaste is.

En, zo zegt Jezus onomwonden, al deze dingen gebeuren óók dikwijls door mensen die de naam van God in de mond nemen. Die zeggen námens Hem te spreken.

Tegen ál dit kleine en grote onrecht, spreekt het evangelie zich uit. Gods goede boodschap spreekt een oordeel uit over deze machten. Het evangelie verzet zich tegen iedere situatie waarin mensenlevens opgeofferd worden.

En ja, te midden van ál deze lichtjes, wordt ons déze dagelijkse werkelijkheid voor ogen gesteld. In het midden van al deze vlammetjes van hoop en liefde, klinken deze drastisch weerbarstige woorden.

Ja, misschien wel, juist bij al deze lichtjes, klinken deze woorden. Met opzet tússen al deze lichtjes van hóóp, van geloof, van liefde.

Lichten als tekenen van hóóp; dat de dood niet het machtigste en laatste woord heeft.

Signalen van geloof dat het ánders kan en mag in ons leven.

Symbool van liefde van moedige mensen die ons Gods goedheid hebben voorgeleefd.

Want de realiteit van ons dagelijks leven is óók de aansporing om de verwachting gaande te houden. Houdt moed, zegt Jezus ons. Wees moedig en bovenal; wees niet bang. De dood zál het laatste woord niet hebben. Red je leven door standvastigheid, zegt Jezus: Jij, mens, geliefd Kind van de Allerhoogste; Red je ziel door volharding, door vol te houden, door het uit te houden in de humaniteit
Houd het leven in stand, door niet met alle winden mee te waaien.
Behoud je ziel door je niet mee te laten slepen in de polarisatie.
Verhard niet in je standpunt ten koste van je naaste.
Doorbreek de spiraal van geweld, beantwoord haat niet met haat.
Weiger te geloven dat ééns gekozen, altijd gekozen is.
Durf te kijken, heb de moed om te luisteren.
Want zo blijf je wie jij ten diepste bent. Mens. Kind van God, broertje van je naaste, zusje van elk ander mensenkind.

Elk kaarsje dat hier met zorg en liefde is aangestoken, getuigt van de waarde van elk leven. Elke vlammetje vertelt ons: “dit leven was van eindeloze betekenis.”

Elk leven is van onuitsprekelijke waarde. Behoeden wij de humaniteit, houden het leven hoog. In de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Amen